

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 24.928 van 24 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 januari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bamenda. U behaalde uw 'advanced level' in 2005 en enige tijd later opende u een boetiek. Uw winkel is naast een bar gelegen. Uw vader, een zakenman, verkoopt textiel op de 'food market' in Bamenda. Uw moeder staat uw vader bij in zijn beroepsbezigheden. U hebt nog een broer en een zus, die beiden bij uw ouders inwonen. Kort nadat u zelfstandig in zaken ging, verliet u de ouderlijke woning en huurde u een appartement in 'Small Mankon'. Tijdens uw schooltijd realiseerde u zich voor het eerst wat het was om gevoelens te hebben voor een andere man. U werd goeie vrienden met een oudere student met de bijnaam 'Job', die begaan was met u. Telkens u naar zijn hoek in de slaapzaal ging, vroeg hij uzijn bed opmaakte in ruil waarvoor hij u thee gaf. Op een dag, toen u in klas 2 zat en hij in klas 5, vroeg hij u 's nachts naar hem toe te komen. Hij vroeg u zijn lichaam aan te raken en ook zijn private delen. Op die manier werd uw aandacht gewekt voor de Griekse beginselen. Jullie relatie bleef duren tot hij afstudeerde. Hij hielp u bijvoorbeeld met uw huiswerk en het wassen van uw kleren. Na zijn vertrek hebt u goede relaties onderhouden met (N.B.) van uw school en (J.P.N.), een Nigeriaan die les volgde in 'government bilingual high school'. Jullie hadden gevoelens voor elkaar maar het is nooit tot seksuele

betrekkingen gekomen. Begin 2006 leerde u (J.F.) kennen. Op een dag stapte hij samen zijn zus uw winkel binnen en enkele dagen later kwam hij alleen terug. U zei hem dat u hem graag had, dat jullie vrienden konden zijn. U begon hem geschenkjes te geven en op een dag zei u hem dat u er zou van genieten intiem bevriend te zijn met hem. Hij was verrast maar gaf toe ook gevoelens voor u te hebben aangezien u hem veel geschenken gaf. Vijf maanden nadat jullie kennis gemaakt hadden, was er in uw woning voor het eerst een seksueel contact tussen jullie beiden. Op een zondag bezocht u (J.) in zijn ouderlijke woning. Hij vertelde u dat zijn ouders naar het ziekenhuis waren voor een medische checkup. Hij zetten een pornografische film op en jullie begonnen te kussen. Jullie waren de liefde aan het bedrijven toen zijn ouders plotseling de woning binnen kwamen. Ze schreeuwden Julius zijn naam en liepen terug de woning uit. Ze sloten jullie op en schreeuwden de hele buurt bij elkaar. (J.)' moeder legde de omstaanders uit wat ze had gezien. Jullie werden naar buiten gebracht, geslagen en beledigd. Er werd iemand weggestuurd om uw ouders te halen en u zag de vader van (J.) bellen. U vermoedde dat hij de politie op de hoogte bracht en waagde een poging om de benen te nemen. U werd echter tegengehouden. U deed een tweede poging maar er werd aan uw shirt getrokken om u tegen te houden. U kon zich ervan ontdoen en rende de bosjes in. U bleef er tot 's nachts maar keerde niet huiswaarts. U zocht uw vriend (B.) op maar moest hem uw penibele situatie niet uit de doeken doen. Hij had het reeds vernomen, gaf u wat kleren en geld zodat u de bus kon nemen naar Douala. U nam er contact op met uw oom, hij bracht u eerst naar zijn winkel en vervolgens naar een van zijn woningen. Hij liet duidelijk blijken dat hij ontgoocheld was in u en tegelijk uitte hij zijn bezorgdheid voor de gevolgen van uw mogelijke terugkeer naar uw dorp. Hij regelde uw vertrek en twee weken later reisde u per vliegtuig naar België. Op 23 september 2008 wendde u zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte er uw asielprocedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid in Kameroen dienen volgende bemerkings te worden geplaatst. Op de vraag of andere studenten van het internaat hetzelfde deden als u en (J.), antwoordde u dit niet te weten aangezien u nog jong was, zowel fysiek als mentaal (Cg, p.6). Dit is echter niet onbelangrijk aangezien redelijkerwijze verwacht kan worden dat u een referentiekader voor ogen had, dat u zich op de een of andere manier bewust was van uw gedrag.

Met betrekking tot uw eerste vriend (J.) kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde zijn echte naam niet te kennen aangezien hij altijd werd aangesproken met zijn bijnaam '(J.)' (Cg, p.5). De namen van de ouders van (J.) waren u niet bekend, u dacht te weten dat hij een zus heeft maar ook haar kende u niet (Cg, p.7). Merkwaardig genoeg bleek u evenmin te weten naar waar (J.) vertrok toen hij Bamenda verliet, niettegenstaande jullie contact bleven houden nadat hij de school verlaten had (Cg, p.7). Nog eigenaardiger is dat u geen uitsluitsel kon geven over de vraag of Job nog relaties had met andere mannen of jongens (Cg, p.7).

Ook wat betreft de twee andere vrienden waarvan u beweerde dat jullie gevoelens hadden voor elkaar hebt u zeer eigenaardige verklaringen afgelegd. U verklaarde dat u in bewondering stond voor (N.B.) en (J.P.N.) maar op de vraag hoe u wist dat deze gevoelens verder gingen dan gewone vriendschap onder jongens, antwoordde u dat het was (zo)als u bij (J.) was, u genoot ervan als u bij hem was en toen u later een 'fellow man' als hem zag, aanbad u hem. Toen u gevraagd werd of u over deze gevoelens praatte met (N.) en (J.P.), antwoordde u ontkennend. Op de daaropvolgende vraag hoe u dan wist dat het voor hen verder ging dan gewone vriendschap -rekening houdend met uw eerdere verklaringen dat u met deze twee personen geen seksuele betrekkingen hebt gehad- zei u dat de blik in hun ogen u dit toonde (Cg, p.6). Het is echter weinig aannemelijk dat de blik in de ogen van de personen met wie u samen gaat zwemmen, spelletjes speelt of films bekijkt (Cg, p.6) u vertelt dat ze homoseksueel geaard zijn. Op de vraag hoe het komt dat uw relatie met deze twee personen niet verder geraakt is dan gevoelens, volgde een warrige uitleg. U verklaarde aanvankelijk dat u nog een relatie had met Job en u er misschien

daarom niet aan dacht met iemand anders te slapen (Cg, p.6). Niettegenstaande u eerder gezegd had dat jullie relatie eindigde toen (J.) van school ging (Cg, p.5), verklaarde u nu dat u Job nog zag ook nadat hij de school verlaten had. U verduidelijkte even later dat u hem nog wel zag maar dat jullie geen seks hadden met elkaar (Cg, p.7), hetgeen dan ook geen verklaring biedt en zelfs in tegenspraak is met uw verklaring waarom u geen seks had met (N.) en (J.P.). Hiermee wordt geenszins bedoeld dat het hebben van een seksuele relatie een voorwaarde is om te spreken van doorleefde ervaringen maar het hele verhaal dat u ophangt over de manier waarop u merkte dat (N.) en (J.P.) gevoelens hadden voor u en uw verklaring voor het niet hebben van seksuele betrekkingen met hen komt niet overtuigend over. Toen er gepeild werd naar uw emoties –los van uw seksuele gevoelens- kwamen uw verklaringen evenmin overtuigend over. Op de vraag hoe u zich voelde toen u zich realiseerde dat u gevoelens had voor andere jongens, mannen antwoordde u enkel dat u het graag had toen u jong was (Cg, p.8). U verklaarde ook dat u (J.) soms miste als u bijvoorbeeld op vakantie was (Cg, p.8). Toen hier later tijdens het gehoor op werd teruggekomen en gevraagd werd of u het niet raar vond, of u zich geen vragen gesteld hebt, er aan dacht dat u anders was dan de meeste jongens die verliefd worden op meisjes, zei u dat het soms in uw gedachten kwam maar ook weer verdween. Op de vraag wat u dan dacht, antwoordde u: 'Ik denk niets, ik weet gewoon dat ik gevoelens heb voor mijn fellow man, ik geniet ervan' (Cg, p.15). Toen er nog doorggevraagd werd en zelfs gesuggereerd werd of u moeite had met die gevoelens, zei u de vraag niet te begrijpen en toen er gevraagd werd of u zich afvroeg waarom dit met u gebeurt, herhaalde u de vraag door te antwoorden 'Ik denk gewoon waarom gebeurt dit met mij' (Cg, p.8). U zei dat u niet zocht naar verklaringen omdat u het niemand wil vertellen. Ook deze verklaringen komen niet doorleefd over. Men kan er vanuit gaan dat het besef en de aanvaarding van uw geaardheid een proces is waarmee u niet noodzakelijk hoeft te worstelen maar men zou toch mogen verwachten dat u enige duidelijkheid zou kunnen verschaffen in de manier waarop u dit proces heeft doorlopen en ervaren. Uit uw repliek op vragen hieromtrent komt naar voor dat u zich amper vragen heeft gesteld bij (het ontluiken van) uw homoseksuele geaardheid, hetgeen toch bijzonder bevreemdend is gezien het sociale stigma dat in Kameroen op homoseksualiteit rust en waar u zich overigens wel degelijk van bewust bent (cf. infra).

Dit is zeker niet de enige voorwaarde waarop uw geaardheid kan worden beoordeeld. Ook uw affiniteit met de homoseksuele gemeenschap in Kameroen en België, alsook de mate waarin u zelf besef hebt van en hebt nagedacht over de mogelijke (juridische) consequenties van een eventuele betrapting en een ontdekking van uw homoseksualiteit door uw onmiddellijke omgeving kunnen hierbij een rol spelen. U bleek zich bewust te zijn van het maatschappelijke taboe dat op homoseksualiteit rust in Kameroen. Merkwaardig genoeg kon u echter geen nadere uitleg verschaffen over de wettelijke bestraffing waarvan iemand het slachtoffer kan worden bij het stellen van gelijkslachtelijke handelingen. Dit wekt verbazing aangezien men zou verwachten dat u zich zou informeren over de mogelijke straf die u zou kunnen krijgen bij betrapting (op heterdaad) (Cg, p.9). Met uitzondering van een nieuwsitem op televisie waarin 6 of 7 homo's werden opgevoerd die werden gearresteerd door de politie één of twee jaar geleden kon u zich geen artikels voor de geest halen waarin homoseksualiteit of homoseksuelen aan bod kwamen. Nochtans is er in Kameroen heel wat opschudding ontstaan rond de zogenaamde lijst van 50. Een reeks krantenartikels hekelden het homoseksuele gedrag van een 50-tal vooraanstaanden uit verschillende geledingen van de maatschappij (zie informatie in administratief dossier). Deze informatie werd onthuld in februari 2006, op een moment dat u -althans volgens uw verklaringen- reeds een homoseksuele relatie had gehad met een oudere student, waardoor het binnen de verwachtingen ligt dat deze informatie uw aandacht zou hebben getrokken. U dacht verder dat er geen ontmoetingsplaatsen zijn in Bamenda voor homoseksuelen maar zeker hiervan was u niet. Ook in Douala had u geen weet van dergelijke plaatsen niettegenstaande u vaak naar de stad reisde in het kader van zaken (Cg, p.10). Ook in België bent u niet op zoek gegaan naar informatie over homoseksualiteit. U zei dat u de hele tijd stress hebt gehad sinds uw aankomst in België en ook schrik hebt dat u hier in België problemen zou hebben. U zei dat u niet aan iemand wou vertellen dat u dat probleem hebt en uw land hebt moeten verlaten, u denkt dat men zal vragen waarom u het doet en dat het niet goed is (Cg, p.17). U blijft met deze schrik zitten ook al hebben uw advocaat en uw leraar u uitgelegd dat het

geen probleem is (Cg, p.15). Het wekt dan ook verwondering dat u zelf niet op zoek gaat naar informatie om hierover uitsluitsel te krijgen.

Uit al het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw homoseksuele geaardheid onvoldoende overtuigend en doorleefd overkomen. Er kan dan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw bewering dat u betraptd werd terwijl u seksuele handelingen stelde met een andere man en hierdoor Kameroen moest ontvluchten. Er dient te worden benadrukt dat de hierboven weergegeven argumentatie in zijn geheel dient te worden bekeken. U slaagde er weliswaar in op een vrij omstandige manier uw ontluikende seksualiteit uiteen te zetten, alsook de feitelijke gebeurtenissen die tot uw vertrek aanleiding gaven maar het is aannemelijker dat u dit hebt ingestudeerd dan dat het een weergave zou zijn van de door u meegemaakte feiten met alle emoties, gevoelens en verstandelijke bedenkingen dat dit proces met zich zou hebben meegebracht.

Het door u voorgelegde geboortecertificaat brengt geen wijzigingen aan voormelde opmerkingen aangezien uw identiteit en nationaliteit hier niet in vraag wordt gesteld. U bent niet in het bezit van enig ander document zodat een controle van uw reisweg niet mogelijk is. U bleek niet te weten op wiens naam het paspoort stond waarmee u gereisd hebt, evenmin kon u de naam geven van de luchtvaartmaatschappij waarmee u naar België kwam (Cg, p.16).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. In een eerste middel roept verzoeker een schending in “*van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing samengelezen met artikel 48 van de Vreemdelingenwet*”, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting over vervolging, de band met de vluchtelingenconventie en de bewijslast.

In casu stelt verzoeker aangaande J. dat:

- verzoeker door J. werd misbruikt omdat J. een oudere jongen was waar verzoeker zich niet tegen kon verweren;
- dat het normaal is dat na verloop van tijd gevoelens ontstaan;
- nadat J. de school verliet, verzoeker hem nog af en toe zag. Verzoeker kon geen contact opnemen omdat dit verdacht zou zijn, enkel wanneer J. het wou waren er seksuele contacten.

Aangaande zijn andere vrienden voert hij aan dat hij niet veel vrienden had en conflicterende gevoelens had door de ontluikende seksualiteit.

Verzoeker heeft door omstandigheden en misbruik ontdekt dat hij homoseksueel geaard is; hij heeft dit nog niet ten volle aanvaard.

Hij werpt tevens op dat het CGVS een stigmatiserende houding aannam; het is immers niet zo dat men zich "moet uiten". Verzoeker betwist dat hij kennis moet hebben van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen.

Verzoeker heeft geen weet van de juridische straffen; er is geen open informatie over deze straffen en het vergt moed om deze zaken uit te zoeken

Hij voegt bij het verzoekschrift nieuwe documenten toe. Blijkens de inventaris zijn dit mailberichten van zijn broer en een gefaxte convocatie.

In een tweede middel roept verzoeker een schending in van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Hij verklaart dat er een reëel risico is dat hij in geval van terugkeer aan dezelfde mishandelingen en doodsb bedreigingen zal onderworpen worden.

In een derde middel roept verzoeker een schending in van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het EVRM.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra). Aangezien de drie middelen onderling verweven zijn daar zij de vluchtelingenstatus betreffen worden deze middelen samen behandeld.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker weet niet op wiens naam het paspoort stond waarmee hij reisde en kon evenmin de naam geven van de luchtvaartmaatschappij waarmee hij middels een directe vlucht naar België kwam (administratief dossier, stuk 3, p16). Dergelijke onwetendheden omtrent een essentieel onderdeel van verzoekers vlucht ondermijnen zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker brengt als nieuwe elementen vier e-mails en een convocatie bij. De e-mails betreffen berichten tussen verzoeker en zijn broer en kunnen derhalve niet aanzien worden als objectieve elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Verzoeker brengt tevens een (fax)kopie van een convocatie bij. Aan kopieën kan, daar deze gemakkelijk te manipuleren zijn met knip- en plakwerk, geen authenticiteit worden verleend. Dit klemt des te meer daar de convocatie, die betrekking heeft op verzoekers vader, als hoofding "*DELEGATION GENERALE A LA SORTETE (sic) NATIONAL (sic)*" heeft evenals de frase "*in the year two thousand and the O'clock (sic)*", hetgeen zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

Verzoeker beperkt zich in hoofdzaak tot het herhalen van zijn asielmotieven zonder de motieven in concreto te weerleggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de echte naam niet kent van en nauwelijks informatie kan aanbrenge over zijn eerste partner J., met wie hij beweerdelijk op school gedurende drie jaar een relatie heeft gehad en die hij na deze schoolse relatie ook nog ontmoette (stuk 3, p.5-7).

Verzoeker vermeldt in het kader van zijn homoseksuele gevoelens tevens zijn vrienden N.B. en J.N., maar hij legt hieromtrent ook vage en incoherente verklaringen af. Uit zijn verklaringen aangaande N.B., in casu *“ik toon hem dat ik gevoelens voor hem heb als jongen, we kennen elkaar niet zo goed, we gingen niet zo ver in de relatie (...) we ‘daten’ niet met elkaar maar we waren graag bij elkaar, we hadden gevoelens voor elkaar maar niet verder dan dat (...) soms keken we film, soms speelden we spelletjes soms lazen we samen, we wisten gewoon dat we gevoelens hadden voor elkaar maar we gingen niet verder”* (stuk 3, p.6), kan een vriendschapsrelatie worden afgeleid maar bezwaarlijk een homoseksuele relatie. Inzake zijn relatie met J.N. verklaarde hij *“soms als ik naar de stad ga, gingen we soms samen weg naar een beer parlor, of samen zwemmen maar ik had geen intieme relatie voor hem, maar we hadden gevoelens voor elkaar (...) het is als ik bij Job was, als ik bij hem was begon ik ervan te genieten, de eerste keer niet, maar daarna begon ik ervan te genieten, als ik dan later een fellow man als hem zie, zal ik hem aanbidden, admiring”* (ibid.). Op de vraag of er over de gevoelens werd gepraat met N. en J. antwoordde verzoeker ontkennend. Aansluitend verklaarde hij op de vraag hoe hij wist dat het verder ging dan gewone vriendschap *“eigenlijk, ik kan hun gedachten niet lezen maar de blik in hun ogen, toont me dat zij mij ook aanbidden als hun fellow man”* (ibid.). Voormelde verklaringen zijn dermate vaag, ontwijkend en incoherent dat er geen ontluikende homoseksuele gevoelens dan wel homoseksuele geaardheid in kunnen worden ontwaard.

Op de vraag waarom zijn relatie met deze twee personen niet verder geraakt is dan gevoelens verklaarde hij aanvankelijk nog een relatie te hebben met J. en er daarom misschien niet aan dacht met iemand anders te slapen (ibid., p.6). Hoewel verzoeker eerder verklaarde dat hun relatie eindigde toen J. van school ging (ibid., p.5), verklaarde hij later dat hij J. nog zag nadat hij de school verlaten had maar dat ze geen seks hadden met elkaar (ibid., p.7), hetgeen dan ook geen verklaring biedt en zelfs in tegenspraak is met zijn verklaring waarom hij geen seksuele relatie ontwikkelde met N. en J.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op de hoogte is van het stigma dat in Kameroen op homoseksualiteit rust, maar hij maakt niet aannemelijk dat hij zich ernstige vragen heeft gesteld over zijn geaardheid. Verzoeker is evenmin op de hoogte van de wettelijke (straf)bepalingen in dit verband in Kameroen en kan nauwelijks informatie aanbrengen over het lot van andere homoseksuelen, ondanks het feit dat er in Kameroen heel wat opschudding is geweest rond een lijst van vijftig vooraanstaanden - minister, zangers, sportlui, nieuwslezers - die homoseksueel zouden zijn (ibid., p.15; map landeninformatie).

De bestreden motivering merkt tevens terecht op dat verzoeker zich ook in België niet of nauwelijks heeft geïnformeerd over homoseksualiteit, terwijl dit de essentie is van zijn vlucht. Artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 kan niet dienstig worden ingeroepen daar de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en wordt niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad wordt overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Wat betreft de weigering van de subsidiaire bescherming beroept verzoeker zich op de *“schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Verzoeker verwijst naar onder meer naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, zoals opgenomen in het verzoekschrift.

4.2. In de mate dat verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, zoals dit volgens hem werd opgenomen in het verzoekschrift, dient te worden vastgesteld dat onder het bedoelde punt 2.1.2. - waar het verzoekschrift overigens melding maakt van Macedonië - geen reisadvies is opgenomen.

